

a práv zaměstnanců státních. Z toho, že při usnášení o platovém zákoně byla vláda vyzvána resolucí obou sněmoven, aby předložila osnovu zákona na úpravu poměrů okresních cestářů (viz vysvětlivky odst. 9 k § 212 plat. zák. ve »Sborníku« str. 341), nelze vyvozovati, že se ustanovení § 23 odst. (1) zákona č. 204/1932 sb. z. a n. nevztahuje na okresní cestáře, neboť nový zákon o úpravě poměrů okresních cestářů nebyl vydán a jsou dosud upraveny zákonem ze dne 17. prosince 1919 č. 17 sb. z. a n. z roku 1920.

Čís. 14036.

Neobsahovalo-li podání směnečné námitky, jež by byly skutkově doličené a opřené o nabídnuté důkazy a věcný návrh, jest toto bezobsažné podání odmítnouti. V takovém případě nemůže žalovaný odůvodňovati námitky teprve při ústním jednání a nelze ani přihlídnouti k tvrzené nicotnosti úmluvy, na jejímž základě byla směnka vydána.

(Rozh. ze dne 13. prosince 1934, Rv I 2445/34.)

K námitkám žalovaného procesní soud první stolice směnečný platební příkaz zrušil. Odvolací soud zrušil rozsudek prvního soudu a odmítl směnečné námitky, takže směnečný příkaz zůstal v platnosti.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání.

Důvody:

Podání žalovaného ze dne 5. ledna 1934 nebylo námitkami podle § 557 c. ř. s. ani obsahem ani formou. Neobsahovalo směnečné námitky, jež by byly skutkově doličeny, s nabídnutím příslušných důkazů a s věcným návrhem, nýbrž bylo jen bezobsažným podáním. Měl je proto první soud odmítnouti, poněvadž nešlo jen o formálně vadné podání, v jednom vyhotovení podané, které by se dalo po rozumu §§ 84, 85 c. ř. s. opravit, nýbrž vykazovalo materiální nedostatek, ježž nebylo lze napravit. Neučinil-li tak první soud, nýbrž vynesl-li po ústním jednání a po projednání věci rozsudek, byl žalobce oprávněn v odvolání vadu tuto vytýkati a právem odvolací soud pro vadnost rozsudek zrušil a odmítnutím směnečných námitek napravil to, co opomenul učiniti první soud. Stěžovatel ani nenapadá úsudek odvolacího soudu, že podání žalovaného nebylo vlastně námitkami, nýbrž snaží se dovoditi z toho, že žalovaný, nejsa zastoupen advokátem, mohl při ústním jednání uvést bližší odůvodnění námitek, v pravdě vznést nové námitky. Názor stěžovatelův v tom směru není správný, poněvadž při ústním jednání smí žalovaný uvést nové okolnosti a nabízet důkazy jen k opodstatnění včasně vznesených námitek (rozh. č. 2336, 4605 sb. n. s.). Žalovaný v souzeném případě však v písemných námitkách směnečných vůbec žádné námitky neuplatnil. Námitka tvrzené nicotnosti úmluvy, na jejímž základě byla sporná směnka vydána, k níž jinak by bylo z úřadu hleděti,

i kdyby nebyla ve třídní propadné lhůtě uplatněna, nemůže v souzeném případě přijíti v úvahu, poněvadž nemělo vůbec býti zahájeno řízení o bezobsažném podání žalovaného.

Čís. 14037.

Při nehodnosti dědice přicházejí v úvahu (§ 541 obč. zák.) jen takoví potomci nehodného, kterým přísluší vlastní dědické právo po zůstaviteli.

(Rozh. ze dne 13. prosince 1934, R II 500/34.)

Zůstavitelka byla zavražděna svým manželem Josefem M-em. K pozůstalosti se přihlásila ze zákona jednak nevlastní dcera zůstavitelčina a vlastní dcera Josefa M-a Božena M-ová, jednak bratři matky zůstavitelčiny Gustav H. a Emil H. Pozůstalostní soud přijal na soud dědickou přihlášku Boženy M-ové, opíraje se o § 541 obč. zák., kdežto dědické přihlášky Gustava H-a a Emila H-a zamítl, vzhledem k tomu, že tu byl zákonný dědic z bližší dědické linie. Rekursní soud zamítl dědickou přihlášku Boženy M-ové, přijal však na soud dědické přihlášky Gustava H-a a Emila H-a. Důvody: Stěžovatelé uvádějí, že první soud neprávem přijal dědickou přihlášku dcery pozůstalého manžela Josefa M-a nezl. Boženy M-ové ze zákona s právním dobrodiním inventáře, opíraje se o § 541 obč. zák., ježto § 541 obč. zák. se na tento případ nehodí, neboť tímto předpisem nemělo býti vytvořeno nové dědické právo, nýbrž předpokládá, že descendent má sám vlastní dědické právo po zůstaviteli, čemuž tak u nezl. Boženy M-ové není, poněvadž je nevlastní dcerou zůstavitelčinou, a že tím neprávem první soud vyloučil stěžovatele z nároku na dědictví. Stížnosti nelze upříti úspěch. Soud první stolice opřel napadené usnesení o ustanovení § 541 obč. zák. neprávem, neposoudiv věc po stránce právní správně. Novým doslovem § 541 obč. zák. nemělo býti utvořeno nové právo dědické, všeobecné representační právo dětí každého z obou manželů v případě zákonné posloupnosti dědické po druhém manželovi. Právo representační přichází k platnosti jen, kdyby nastupující osoba měla vlastní zákonné dědické právo po zůstaviteli, kdyby osoba, která odpadla, již od původu nepřicházela v úvahu. § 541 obč. zák. v novém doslovu lze vykládati jen v souvislosti se starým doslovem § 541 a § 733 obč. zák. Z této souvislosti jest dospěti k závěru, že při nehodnosti dědice přicházejí v úvahu jen takoví potomci nehodného, kterým přísluší vlastní zákonné právo dědické po zůstaviteli. Nezletilé Boženě M-ové jako nevlastní dceři zůstavitelky však dědické zákonné právo po zůstaviteli nepřisluší a měl proto soud první stolice její dědickou přihlášku ze zákona zamítnouti (Krčmář: Právo dědické 1930 str. 56, Mayr-Harting: Erbrecht 1923 str. 182, Krainz-Ehrenzweig: Erbrecht 1917 str. 319, Notariatszeitung 1917 S. 239). Tím padl i předpoklad pro zamítnutí dědické přihlášky Gustava H-a a Emila H-a ze zákona. Poněvadž podle obsahu spisu stěžovatelé Gustav H. a Emil H. jsou bratry matky zůsta-